**LADISLAV LOUKOTA**

# SKLENĚNÁ LEBKA

UKÁZKA Z KNIHY

***Freelancer**, případně také „lancer“, „lancr“ či „lancáč“, je označení pro drobného zločince, který vykonává kriminální činnost pro různé zadavatele bez ohledu na příslušnost ke gangům či frakcím. Významově podobné jako „žoldák“ či „kontraktor“, avšak se silnějším ilegálním zabarvením.*

„Niky, dyť oni jsou všichni tuhý!“ zařvala Ev o dost hlasitěji, než se ve společnosti tuctu nebožtíků slušelo.

Nakrátko střižená blondýna před třicítkou v obnošených sportovních hadrech byla díky své práci zvyklá na krev, nikoliv na jatka. Křičela nicméně zbytečně – Niky celou spoušť spatřil na vlastní oči headgearem, který mu ležérně vykukoval zpoza zašpiněné kapuce ošuntělé mikiny. Viděl ji – jenom měl problém to všechno *zpracovat*.

Když se sem s Ev vydal před hodinou lohnout pár bouráků, netušil, že místo smeťáku tady narazí na výjev jako u rasa.

Skládka nebyla v žádném vidlákově – ležela na okraji Prahy, pár kilometrů od Jižáku. Město krátce před rozbřeskem ještě žilo noční směnou, mezi vraky ovšem panovalo jen tíživé ticho. Nárazníky a drobné kusy karoserie, které sem, kdo ví odkud, doputovaly, dokreslovaly scénu zkázy. I smeťák už zkrátka viděl lepší časy!

Nehledě na důvody, původy či záchody před nimi ale pořád ležela hromada těl dvou gangů – jejichž předávačka zjevně nevyšla podle vzájemných představ. Tohle město mělo občas tu moc…

„Slyšíš mě?“ řvala Ev dál. „Tohle je ten tvůj *zlatej důl*? Co budeme sakra dělat?!“

Niky ji slyšel, ale neodpovídal. Zamrzl. Usilovně se zamýšlel nad tím, že cápci na zemi sice nemají hlavy, ale zato jsou pořád v kravatách. Když si je večer uvazovali, asi nečekali, že je oblékají na vlastní funus.

V hlavě ho zalechtala myšlenka, jestli je i jeho umolousaná mikina tím posledním, co si kdy oblékl. Bojiště mu totiž začalo tuze připomínat vlastní zpackané kšefty, které se táhly, kam až pamatoval…

Od toho balíku, co furt dluží po posledním džobu, přes zpackanou etudu v polské mafii (jen málokoho z ní vykopnou *pro neschopnost*!), až po časy, kdy jako capart utíkal přes půl Evropy sem do Prahy.

Do Československa.

„Počítal jsi s tímhle? Slyšíš mě, kurva?!“ Ev si pořád jela svou – zatímco Niky byl prakticky v říši snů.

Jeho myšlenkový vštěp se ho marně snažil zachránit od existenciální paniky. Síť neuronů, kdysi uměle posazená do jeho lebky, se rozsvítila do aktivity a nutila ho analyzovat situaci – hledat možné hrozby, únikové cesty, pohyby případných útočníků! Nebyla ale stavěná na situace jako po výbuchu atomovky.

A tak se vytvářené scénáře začaly cyklit, a Nikyho paniku spíše absolutně umocňovat, a umocňo–

Teprve pořádná facka od Ev bylo to, co ho probralo ze sebemrskačské úvahy.

„Kašli na ty auta, doprdele, musíme odsud vypadnout!“ pronesla teatrálně sdělení, s jehož pointou nemohl nesouhlasit. Adrenalin z bolavé líce přebil paniku a on se konečně nad situací zamyslel plodněji.

„Jasně, kurva,“ utrousil k Ev, „běž napřed!“

S chutí ho poslechla, zatímco on se rozhlédl po krvavé scenérii. Nemohl si dovolit odejít úplně s prázdnou, chtělo to ale spočítat pro a proti! Zkrátka – začal uvažovat jako obvykle.

Až mu to konečně secvaklo. U nohou kravaťáků, pěkně na půli cesty mezi jednou i druhou partou, zmerčil stříbrný kufřík – mezi staré autobaterie, hnijící drony a všeobecný průmyslový zmar takový kousek příliš nezapadal.
Niky se zhluboka nadechl. Vzduch páchl panikou a střelbou.
Pak vyskočil vpřed – a drapl kufřík do ruky! Cokoliv, co v něm bylo, mohlo přece jen zaplatit celou hloupou výpravu!
„Kde seš, doprdele! A co to sakra táhneš za bagáž?“ zeptala se Ev, když se potkali u brány vrakoviště. Hlas jí přeskakoval rozrušením. Niky se pousmál, na víc se nezmohl. Věděl koneckonců o jejich nejnovějším úlovku totéž, co ona.
Když se ale naposledy ohlédl za naporcovanými mafiány, neubránil se dojmu, že se právě namočil do něčeho mnohem většího, hlubšího a hnědšího, než bylo jeho původní očekávání od kratičké zakázky na smeťáku.

* * *

***Nové Československo**, ve zkratce Československo, oficiálně Československá nová federativní republika (ČSNFR), je suverénní stát ve střední Evropě. Vznikl v roce 2056 jako reakce na významné geopolitické změny způsobené krizemi čtyřicátých let – v důsledku stoupající hladiny moří spolu s oslabením NATO a druhou americkou občanskou válkou. Je to enkláva relativní stability ve střední Evropě, atraktivní pro řadu běženců z okolních zemí. Populace: 34,3 milionů.*

„Ještě dvě lucy, vole!“ procedil o dva dny dříve Niky směrem k postaršímu, proplešatělému hospodskému Mílovi, oblečenému do zažloutlého pláště. Byl čas oslavovat! Spolu s Taddym (*Tadeáš* mu říkal leda tak jeho děda) zapíjeli nejlepší nápad tohoto večera. Možná i měsíce.
„Tak jak to uděláme?“ zeptal se Taddy Nikyho. Ten na projekci mapy jihu Prahy v gearu zíral pohledem ostrým jako toaletní papír. „Nerad bych skončil v márnici, jak to skoro dopadlo u tvý minulý *tutovky*. Král je sice tuhej, ale já tuhej bejt nechci.“
Niky vypadal vedle Taddyho trochu jako podvraťák vedle pitbulla – veteránskou náturu hospodského prozrazovalo vše, od kovaných pracek po těžké boty. Nešlo ale jen o rozdíl v jejich zevnějšku – Niky odnepaměti platil za notorického smolaře, který se snažil uspět mezi velkými rybami.
Nenaplněné naděje se mu vepsaly i do tváře – nosil na ní výraz třicetiletého agenta s nebankovními půjčkami na útěku před zákonem, věřiteli i svými démony.
Vždycky se snažil prorazit, udělat něco velkého – ale nakonec pokaždé skončil akorát skopaný do kuličky. V mládí se zakoukal do Poláků a stal se pro ně nízkým ranařem. I to ale mělo své datum spotřeby. Málokoho někdy mafie *propustily*, aniž by to byl zároveň rozsudek smrti. Niky byl čestnou výjimkou.
Možná se báli, že kdyby se ho pokusili zabít, pistole by jim vybouchly v ruce…
„Bude to hodně jednoduchý, vlastně mě skoro napadlo, že bych to mohl celý zařídit sám,“ zalhal Niky, „ale nemůžu přece zapomenout na svoji partu.“
Na konci všech jeho trampot mu nezbylo nic jiného, než se stát profesionálním bezdomovcem – nebo freelancerem.
Taddy, Ev a občas i Klár postupně vytvořili jádro jeho týmu. Lanceři pohybující se na hranici mezi legalitou a ilegalitou, však taky obvykle balancovali na hraně mezi štěstím a smůlou. A s Nikyho vedením to začínalo být příliš často na jedno brdo.
„No, to je od tebe teda pěkný,“ zalhal mu nazpět Taddy, „Toho si fakt cením!“
Niky tak postupně nabíral dojem, že se rozpadá i tahle jeho poslední štace. Poslední pořádný džob pro grázla Volkova skončil katastrofálně. Rozchod s Ev toho byl přímým důsledkem. I Taddy se ho poslední měsíc stranil – od té doby, co se po průseru s Volkovem dal dohromady s barmankou z klubu Manhattan, to vypadalo, že se snad přidá k polišům nebo jiným gangům.

Niky by tak přišel o dobrého operátora dronů – a jednoho z posledních kámošů ochotných s ním pracovat.
Lancáč bez vlastní party není víc než obyčejný kapsář. Sám brzo skončí v kriminále, nebo na krchově. Může se pokusit o normální život, ale bez rodinných peněz ho s tisícerými díky odmítnou jak v korporátu, tak ve státní správě. Niky by nebyl první ani poslední lancer, který zkusil intrikařit v pražském podsvětí, jen aby skončil jako hnojivo v Akvafarmě Roztoky. A tak nezbylo než se *o to víc snažit.*

* * *

„Mám od dobrýho zdroje, že oficíři se těch aut zbaví během jednoho až dvou dní," řekl Niky, „Budou pak hnít na týhle skládce, dokud je někdo jinej nelohne nebo se nerozpadnou. Na to ale nedojde."
„No, je otázka, kolik part tam vyrazí…" oponoval Taddy.
„My se tam dostaneme jako první – zapojíme nový baterky a odjedeme s nima pryč. V noci tam bude jen vypitej servisák a starý drony. Budeme mít na prodej dvě zánovní káry – jenom s pár dírama po kulkách a lehce páchnoucí krví," dokončil Niky nejnovější plán.
„A ten dobrý zdroj ti to dal za dobrý slovo, jo?"
„Za půlku výdělku. Nikomu dalšímu to neřekl – nic jsem mu dopředu neplatil. A sám nezmůže nic. Víš, jak jsou na tom děcka z města," pousmál se Niky, „neumí řídit!"
„Jo," hlesl Taddy, „Akorát, že já jsem taky z města…"
Bylo k deváté ráno, chvíli po zavíračce. Ale Niky s Tadeášem byli staří štamgasté, takže mohli pobýt o fous déle než jiní výlupkové. Lokál doháněl vlídností to, co postrádal na výbavě.
Nálevna kousek od Hájů byla ještě větší díra než metro. Stovky tisíc, které tu manšaft fetek a alkoholiků za svou cirhózní kariéru prošustroval, zanechal stopy jen v podobě nových fajnových futer, festovních dřevěných dveří, stěn vymalovaných epesním Primalexem a baterií včera umytých skleniček. Starší historii *Grand restaurantu Karel IV.* připomínal jen zrezivělý zadní vchod a hluboce promočené pisoáry. Za svou neslavnou existenci již pojmuly tankery moči s příchutí piva, psychedelik a antidepresiv.
„Chceš říct, že jsi nikdy nejel autem? To vás to v armádě nenaučili?" zeptal se Niky, zatímco jim švarná jinoška donesla dvě pilulky a pivo na zapití. Niky byl z východu a dosud si nedovedl představit oslavu bez ethanolu, jak bylo stále zvykem spíše na západě a severu.
„Autem jsem jel mockrát! Ale nikdy jsem ho neřídil, chápeš? Nepotřebuješ točit volantem, když umíš dirigovat mašinu. To tam sakra nebude autopilot?"
„Jsou to vládní auta. Když zapojíme autopilota, může jim někde začít svítit, že ulicema jezdí auta, ve kterejch tajní odkráglovali pár tatarských bonzáků. To nechceš."
„To nechceš, no," zopakoval po něm Taddy, zatímco se mu lucy rozpouštěla v ústech. S pátou mikrodávkou v průběhu noci měl už zaděláno na pěknou makropohodu po celý následující den.
„Tak nezbude než do toho zatáhnout někoho dalšího, a šábnout to na třetiny," řekl Niky, „S tebou samože počítám. Bez baterek, co vezmeš v servisu, se můžeme leda odstrkovat nohama."
„Klár?" zeptal se Taddy na zbytek občasné partičky.
„Ta určitě taky neumí řídit, navíc má teď spoustu legálních kšeftů," zakroutil hlavou Niky.
„Co Dušan?" zeptal se Niky – načež se oba mladící hlasitě zasmáli.
„Asi zbývá jenom Ev," řekl Taddy. „Když to vytáhneme k dalším lidem, tak hrozí, že to vybouchne."
„Hm," hlesl Niky, „Zbožňuju pracovat s bejvalkou. Celou dobu do mě bude hustit, jakej je ten její novej saniťák bourák."
„Jestli to bude fakt takovej zlatej důl, jak říkáš, tak to určitě překousne," řekl Taddy. Niky jen souhlasně řihl.